

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pred nekaj dnevi sem podelil zakrament diakonata šestim vašim bratom pridruženim Prelature Opus Dei, ki bodo pozneje prejeli duhovniško posvečenje. Pridružite se moji zahvali za ta dar iz nebes, in skupaj prosimo Boga, naj v Cerkvi in v Delu ne manjka zvestih služabnikov, ki bodo skrbeli izključno za blagor duš. To leto usmiljenja bomo izkoristili tako, da bomo bolj zavzeto prosili za cerkev in za svet, močno povezani s papežem.

»Božje usmiljenje spreminja naša srca in nas usposablja, da ob tem, ko okušamo zvesto ljubezen, tudi mi postajamo usmiljeni. Božje usmiljenje vedno znova čudežno sije na naša življenja, nas navdihuje k ljubezni do bližnjega in k posvečanju tistemu, čemur cerkveno izročilo pravi duhovna in telesna dela usmiljenja.«[1]

V teku teh mesecev se vprašajmo, kako nas naša ljubezen do Boga vodi k temu, da se zanimamo za druge, za njihovo duhovno in gmotno dobrobit. Dela ljubezni do bližnjega izražajo resnico ljubezni do Boga, kakor pojasnjuje sveti Janez: *Če kdo pravi: Ljubim Boga, pa sovraži svojega brata, je lažnivec. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, ne more ljubiti Boga, katerega ni videl. In od njega imamo to zapoved: Tisti, ki ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata.*[2]

11. marca, na obletnico rojstva don Álvara, se bomo v veselju spominjali tega dobrega in zvestega Gospodovega služabnika. Cerkev ga je razglasila za blaženega in ga povzdignila na oltar, ker je s celovito zvestobo utelešal duhá Opus Dei, katerega se je naučil od svetega Jožefmarija. Don Álvaro nikoli ni bilo do tega, da bi blestel s svojo lastno lučjo niti se postavljaj ob bok svetemu Jožefmariju: kolikokrat je s svojo globoko in iskreno ponižnostjo izjavil, da ni nič drugega kot njegova senca, orodje, ki ga je uporabljal naš ustanovitelj — ker je tako hotel Bog, da je lahko iz nebes še naprej vodil Delo!

Nek droben pripetljaj nam pomaga razumeti to globoko naravnost blaženega Álvara. Ko je s svetim Jožefmarijem prišel na neko družinsko srečanje, je nekdo pristopil k njima, da bi jima delal družbo. Don Álvaro mu je takoj dejal: kar k Očetu, kar k Očetu! Njegova drža je bila vedno takšna: usmerjati svoje brate in sestre ter pozneje hčere in sinove k našemu ustanovitelju, ki je *uradna pot* — tako se je izražal sam —, da bi lahko spoznali, utelešali in živeli duha Opus Dei. Nikoli ni hotel, da bi ga primerjali z našim Očetom, ker se je zavedal, da je Gospod vse odredil tako, da bi bil sveti Jožefmarija prva in edina oseba, ki na popoln način uteleša duha Dela.

Glede praktične ponižnosti našega Očeta, ki je bila vedno jasen nauk za nas in seveda tudi za don Álvara, bi rad omenil nek majhen dogodek, ko je naš ustanovitelj ob eni od papeških odobritev Dela slišal novico, ki jo je predvajal vatikanski radio. Ko je napovedovalec začel govoriti o njem, nam je vzbudilo pozornost, kako je sveti Jožefmarija zlezel sam vase, kot da bi bil osramočen: to je bila nazorna podoba tega, kar je govoril o sebi z besedami iz liturgije, iz speva, ki ga beremo ob nekem evharističnem prazniku: *servus pauper et humilis*[3] — jaz nisem nič drugega kot ubog in ponižen služabnik.

Govoril sem vam o praksi ljubezni do bližnjega, in rad bi se osredotočil na nekatera duhovna dela usmiljenja. Na božji sodbi bomo vprašani po tem, kako smo poskrbeli za to, da bi olajšali gmotne potrebe bližnjega. Prav tako pa bomo morali odgovoriti na druga vprašanja: »če smo pomagali, da je

kdo splezal iz dvoma, ki peha v strah in je pogosto vir osamljenosti; če smo bili sposobni premagati nevednost, v kateri živijo milijoni (...); če smo bili blizu osamljenim in stiskanim; če smo odpustili tistim, ki so nas užalili, in zavrgli sleherno zamero in sovraštvo, ki vodi v nasilje; če smo bili potrpežljivi po zgledu Boga, ki je tako potrpežljiv z nami; in če smo slednjic v molitvi izročili Gospodu svoje brate in sestre.«[4]

V tem naboru duhovnih del usmiljenja, ki jih našteva papež, lahko kot skupni imenovalec odkrijemo gorečnost po tem, da bi v srca sejali mir. Spominjam se, ko so svetega Jožefmarija nekoč vprašali po pomenu pozdrava, ki so ga med seboj uporabljali prvi kristjani in z njim nadaljujemo tudi v Delu. To je bil njegov odgovor: **Pax! Ne izrečemo ga kričé, temveč poskušamo s seboj nositi mir, kjerkoli že smo. Ko se vzdignejo valovi, položimo na svoje strasti in strasti drugih ljudi malce razumevanja, malce sobivanja, skratka — malo ljubezni. Prinašamo mir in drugim zapuščamo mir.**

Pax vobis! Se spomnite? Clausis ianuis (Jn 20, 26), vsa vrata so bila zaprta, in On pride noter ter jim reče: Mir vam bodi! Za to gre: tudi na zemlji včasih najdemo vsa vrata zaprta. Vendar ne le, da ne smemo izgubiti miru, temveč ga moramo prinašati tudi drugim: pax vobis[5].

Dodal je: **ob nerazumevanju, ob organiziranem obrekovanju, ob lažeh in obdolžitvah ... vedno ohranjajte neskajeni mir. Rad bi, da vas tega nauči Kristus. Jaz sem imel za učitelja najprej toplino krščanskega doma mojih staršev, nato pa — ni me sram povedati, ker to ni napuh — Svetega Duha**[6].

Njegov prvi naslednik se je dobro naučil te lekcije, zato se je trudil poskrbeti za gmotne in duhovne potrebe tistih, ki jih je srečeval na svoji poti. Mnogi se spominjamo dobrote, s katero je sprejemal vse, ki so mu zaupali svoje skrbi, in mirú, s katerim so se ti ljudje vračali k svojim vsakodnevnim opravilom po morda kratkem pogovoru z njim. Resnično je znal sejati mir in veselje okrog sebe, in lahko smo opazili, da skuša posredovati naprej, kar je slišal od našega Očeta. To potrjujejo številne priče.

Sveti Jožefmarija je svoje hčere in sinove opisoval prav s temi besedami: **sejalci miru in veselja**. To so besede, ki jih je uporabil nek star dokument Svetega sedeža, ki govori o članih Opus Dei. Vsem, ki želijo biti deležni dobrobiti tega duha, ne glede na to, ali so verniki Dela ali ne, svetujem, da se trudijo skrbeti za duhovne potrebe ljudi, s katerimi so v stiku običajno ali pa zaradi nekkih konkretnih okoliščin. Bodite sprejemajoči; v vsakem trenutku se izkažite pripravljene poslušati njihove skrbi ali jim ponuditi primeren nasvet, če prosijo zanj. Potolažite tiste, ki trpijo zaradi lastne ali tuje bolezni, zaradi smrti ljubljene osebe ali česa drugega, kakor je brezposelnost v sedanjih okoliščinah gospodarske krize v številnih državah. Včasih jim ne bo mogoče predlagati rešitve, vendar jim nikoli ne sme manjkati naša ljubezniva drža, molitev in solidarnost, tako da z njimi delimo stiske in težave.

Sveti Pavel je zapisal: *Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog*[7].

Sveti Jožefmarija je dejal, da **ljubezen potrebujejo vsi ljudje, in potrebujemo jo tudi v Delu. Potrudite se, da bo — brez preobčutljivosti — zrasla ljubezen do vaših sester in bratov. Skrbite, da bo v njih božje življenje, vedno se potrudite, da se bodo lahko zanesli na vašo pomoč, vašo toplino, vaš bratski opomin**[8]. Tako moramo ravnati z vsemi, vendar na poseben način — kajti ljubezen do bližnjega je urejena — s tistimi, ki so božji otroci v Opus Dei, ali s tistimi, ki so deležni našega apostolata, ter z vsemi ljudmi, saj nas zanimajo vsi.

Blaženi Álvaro je sledeč naukom svetega Jožefmarija dejal: da bi bili **sejalci miru in veselja** po vseh zemeljskih poteh, »morate v svojem srcu narediti veliko zalogo mirú. Tako boste od vašega izobilja lahko dajali drugim ljudem, začeni pri tistih, ki so vam najbližje: pri vaših sorodnikih, vaših prijateljih, vaših kolegih, vaših znancih.«[9]

V drugem delu tega meseca nas liturgija vabi k veselju ob različnih praznikih. V kronološkem vrstnem redu je prva 19. marca — slovesnost svetega Jožefa, zavetnika Cerkev in Dela, dan, ko obnovljamo zavezanost ljubezni, ki nas združuje z Gospodom v Opus Dei. To je čudovit dan za prošnjo, naj se v številu in kakovosti pomnožijo poklici izročitve Bogu v duhovništvu, v redovniškem življenju in sredi sveta.

Dan pozneje, 20. marca, se začne veliki teden, ki bo dosegel svoj vrh 27. marca z nedeljo Gospodovega vstajenja. Poskušajmo s prenovljenim prizadevanjem preživeti zadnje dneve posta; tako bomo globlje deležni velikonočne radosti.

28. marca je obletnica duhovniškega posvečenja svetega Jožefmarija, ki letos sovpada z velikonočnim ponedeljkom: še en razlog za veselje in hvaležnost Bogu, ker je dal Cerkev svetnika na nivoju našega ustanovitelja, ki je s svojim nadvse zvestim odgovorom brezštevilnim moškim in ženskam odprl božje poti na zemlji. Zadnji dan v mesecu se bomo spominjali dne, ko je bila sveta evharistija prvič shranjena v kakem centru Opus Dei. Bilo je v študentskem domu Ferraz leta 1935. Koliko milosti je Gospod od takrat razlil nad Opus Dei in njegovo apostolsko delovanje! Zahvalimo se, moje hčere in sinovi, za to Jezusovo bližino, tako da prizadevno skrbimo za evharistično pobožnost.

Še naprej molimo za papeža, za njegove sodelavce pri vodenju Cerkev, za škofe in duhovnike vsega sveta, da bodo z enim samim srcem in eno samo dušo[10] posvečali vse svoje moči služenju vsem ljudem v božjo slavo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2016.

[1] Papež Frančišek, Poslanica za postni čas 2016, 4. 10. 2015.

[2] 1 Jn 4, 20-21.

[3] Molitveno bogoslužje, berilo na slovesnost Presvetega rešnjega Telesa, hvalnica *Sacris solemniis*, ki jo je sestavil sveti Tomaž Akvinski.

[4] Papež Frančišek, bula *Obličje usmiljenja (Misericordiae vultus)*, 11. 4. 2015, št. 15.

[5] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 1. 1. 1971.

[6] *Prav tam*.

[7] 2 Kor 1, 3-4.

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 6. 10. 1968.

[9] Blaženi Álvaro, Homilija, 30. 3. 1985.

[10] Prim. *Apd* 4, 32.